

Komentar

Zgodovino pisje in resnica - Pavle Borštink

Zgodovinarji naj bi človeštvu ohranjali resnično podobo dobe, določenega dogodka ali določene ideje. Vsaj tako "je bilo nekoč". Danes se v nekaterih družbah pojavljajo "zgodovinarji" katerih naloga je zakrivati resnico, kakršna je in propagirati "resnico", ki odgovarja trenutnim vladarjem v eni ali drugi državi ali sistemu. Na žalost moramo v to poslednjo rubriko vpisati tudi slovensko zgodovino pisje in nekatere njegove avtorje. V Sloveniji danes nastopajo "strokovnjaki", katerih dela niso več kot poiskusi apologije najstrašnejše narodne katastrofe, ki je zadela naš narod.

Naj začnem "na koncu". Predstavljajmo si prizore v Kočevskem Rogu konec maja 1945. Oboroženi ljudje gonijo pred seboj trope napol nagih, s telefonsko žico zvezanih ujetnikov in jih vodijo do brezen, kjer jih ubijajo drugega za drugim. Nekako tri tedne traja ta blazna orgija, ki je nobene "učene" razprave raznih "zgodovinarjev" in profesorjev ne morejo kvalificirati drugače, kot strahoten zločin, brezprimerno živinsko klanje, nečloveški barbarizem - in še in še bi lahko našteval "epiteta ornantia".

Res so se nekateri slovenski zgodovinarji, sociologi in morda celo politiki dokopali do resnice in jo priznavajo; so pa ljudje, ki to strahoto razlagajo in opravičujejo z visokoletečimi frazami, s filozofsko, "znanstveno" razlago.

Profesor (?) Oto Luthar n.pr., je klasičen primer takega "znanstvenega" blebetanja ob strahotni resnici Kočevskega Roga. Ne vem, kdo je ta gospod, vzbuja se mi misel, da je nenakšen priseljenec, kar daje njegovim "prizadevanjem" še poseben pečat. Spada namreč v kategorijo tistih apologetov medvojnega dogajanja, ki smatrajo, da je bila "narodna" dolžnost vseh, ki so odklanjali komunizem, da se pustijo poklati že leta 1942 in je danes dolžnost potomcev teh žrtev, da o teh pomorih ne govorijo, da ne bi "vzbujali starega sovraštva".

Osnovna resnica pa je, da brez terorja, s katerim se je proslula VOS vrgla na slovenske ljudi jeseni 1941 in spomladi 1942, ne bi bilo nobenega odpora t.i. "osvobodilnemu gibanju" in nihče se ne bi zatekel pod zaščito okupatorjev. "Znanstveniki" a la Lothar pa oznanjajo "teorijo" da so okupatorji prispeli v deželo v soboto, in nedeljo je bil proglašen "Upor", v ponedeljek pa so se našli "izdajalci", ki so se odločili da pomagajo okupatorju v boju proti temu "uporu".

Prof. Lothar to nakazuje s citatom filozofa Tineta Hribarja, ki naj bi nekje zapisal, "da je šlo ... za štiri elemente: najprej za narodno-osvobodilni odpor oz. boj, vzporedno za komunistično revolucijo, nato za odpor tej revoluciji in končno za kolaboracijo". Hribar se je pri tem nagnil tako daleč, kot se je sploh mogel, ne da bi celotna dogajanja v Sloveniji, zlasti pa še v Ljubljanski pokrajini, označil za zlonameren in brezobziren boj za oblast, v katerega se je spustila Komunistična partija.

Najprej je bil "narodno-osvobodilni" boj? Vprašajmo se: koliko okupatorjev pa je padlo na slovenskih tleh v obdobju od 10. aprila 1941, se pravi od začetka okupacije, pa do 10. aprila 1942?

Naslednje vprašanje, ki si ga je treba postaviti je: koliko SLOVENCEV je padlo v istem obdobju. Odgovor: - okrog 1000. Tisoč! In to predvsem v "Ljubljanski pokrajini", ki je imela skupaj - 300,000 ljudi! Torej je vse govorjenje o "osvobodilnem" boju - pesek v oči. NAJPREJ, VES ČAS in VSE DO KONCA, je bila REVOLUCIJA. Narodno-osvobodilni boj je bil vselej drugotnega pomena. VOS ni morila nemških ali italjanskih oficirjev! Padali so Slovenci, ki jih je partija uvrstila v rubriko "resničnih ali potencialnih" nasprotnikov revolucije. KOMUNISTIČNE revolucije.

Zavrtni pa je treba tudi Hribarjevo navedbo, ki jo ponavlja tudi Lothar, da je bil "končni cilj kolaboracije - spremeniti Slovenijo v katoliško državo". Slovenija je bila "katoliška" že v stari Avstro-Ogrski, bila je "katoliška" v kraljevini Jugoslaviji, bila je vsaj nominalno "katoliška" v Titovi Jugoslaviji in je spet nominalno "katoliška" v današnji neodvisni državi.

Vsak resen slovenski zgodovinar mora priznati, da gre prav Cerкви največja zasluga, da se je slovenski rod sploh obdržal na svojih tleh v stoletjih več ali manj nasilne germanizacije. Zdaj pa so se pojavili "zgodovinarji in filozofi" in obsojajo isto Cerkev, češ, da hoče "ustvariti" svojo državo. Ne v Italiji, ne v Nemčiji ali samo na Bavarskem, ne na Slovaškem, - v naši drobni Sloveniji.

Lothar gre v prizadevanjih za "rehabilitacijo" kočevskih morilcev in njihovih mentorjev še naprej: "Metodološko bi moralo biti vprašanje kolaboracije obravnavano ločeno od obravnave poboja domobrancev", kar naj bi se razumelo tako, da je bil poboj nekakšna abominacija, ki pa "metodološko" ni povezana s problemom kolaboracije. To pa je seveda popoln nesmisel. Dejstvo je namreč, da "kolaboracije" v pravem smislu sploh ni bilo.

Komentar

Zgodovinisje in resnica - Pavle Borštnik

Nadaljevanje

Nemci - in pred njim Italjani, - so dovolili uporabo orožja slovenskim protikomunistom v izključno samoobrambne namene. Če je torej kdo 'kolaboriral' so kolaborirali Nemci in Italjani s slovenskim samoobrambnim gibanjem. Če so se Vaški stražarji v Šentjoštu ali kjerkoli drugje v Sloveniji, postavili po robu eni ali drugi brigadi komunističnih partizanov, je bila ta akcija brez vsakega učinka na dogajanja na svetovnih frontah, v Rusiji, severni Afriki ali na Tihem oceanu.

Tragedija slovenske kontra-revolucije je bila v dejstvu, da ji je bila pripisana vloga 'alarma', ki je opozoril na bližajočo se nevarnost. Kaj pa je sledilo Drugi svetovni vojni takorekoč čez noč? Štiri desetletja 'hladne vojne', ki je ostala hladna samo zaradi nenadne navzočnosti jedrskega, masovnega uničevanja zmožnega orožja. Ali se ni človeštvo v tem "hladnem boju v nekem danem trenutku znašlo na robu propada? In kdo je stal na eni strani in kdo na drugi?

Ko so vojaki t.i. Jugoslovanke vojske v domovini, Mihailovicevi (slovenski) četniki in turjaški ujetniki, v kočevskih zaporih čakali na svojo zadnjo uro, so med drugim prepevali o "jutranji zarji, ki je prezgodaj prišla ..." Njihova prizadevanja so bila pravična, le prezgodnja v kontekstu zgodovinskega dogajanja... v tistih trenutkih je njihov nasprotnik triumfiral, danes stoji razgaljen pred sodbo zgodovine, vsem 'lotharskim' prizadevanjem navkljub.

Tudi Bojan Godesa, sodelavec Muzeja Najnovejse zgodovine, zavija medvojna dogajanja v meglo neke 'filozofije', s čemer namerno ali nenamerno mininizira zločinsko okrutnost Komunistične partije in njenega VOS-a.

Postavlja pa 'fundamentalno' vprašanje: "kako je v tako kratkem času okupacije lahko prišlo do takih strukturnih sprememb v slovenski družbi, kot je konec prevlade katoliškega tabora, ki je obvladoval vso slovensko družbo vse od začetkov strankarskega življenja - in prihod na oblast predvojno marginalne KPS z nekaj nad tisoč člani" ...?

Človek bi osupnil ob tem stavku, če bi bil zapisan nekje v preteklosti, toda DANES? Res je 'katoliški tabor' obvladoval slovensko družbo dolga desetletja, ampak obvladal jo je z močjo argumentov in z nedvomnim vplivom Cerkve, ne pa z revolverji in brzostrelkami! Kdo pa se je upal upreti brezobzirni Komunistični partiji, ki je na sam začetek svoje 'akcije' postavila - umor? Ljudje, ki so vodili 'katoliški tabor' pa so ljudje, ki so pripravali 'liberalnemu' taboru, so bili odgovorni politiki, pa še očetje povrh! Skrbeli so za ohranitev življenj, za rešitev sinov, ne pa za revolucijo!

V Ljubljani in na podeželju pa so leta 41/42 drug za drugim padali ljudje, ki jim ni bilo kaj očitati, a so bili jasni, potencialni nasprotniki komunistične ideologije, in izvržki a la Brajnik in Stadler so padli po njih kot stekli psi. Godesa se pa sprašuje, kako je mogoče, da je prišla na oblast "marginalna" Komunistična partija. Samo z nasiljem in to z nezaslišanim, kriminalnim nasiljem! Ljudje si še govoriti niso upali med seboj, kaj šele, da bi komunistom onemogočili divjanje. In ko je mera le prekipela in je nekdo tam na Šentjoštu zaklical - DOVOLJ! - je imale partija svoj odgovor: izdajalci!

In kako je vse to vplivalo na 'svetovna' dogajanja? Kako pa je ruska državljanska vojna po letu 1917 vplivala na potek Prve svetovne vojne? V bistvu samo tako, da so bile določene 'centralne' vojaške sile na voljo za spopad na zahodu. Ruska državljanska vojna pa se je odigravala v glavnem v Sibiriji, za katero je komaj kdo vedel.

Tako so bila tudi dogajanja na slovenskih tleh, še zlasti v Ljubljanski pokrajini BREZ karkšnega kritičnega vpliva na svetovna dogajanja. Godesa pa prav to zavrača, čes da "se razmere v Sloveniji zelo pogosto obravnava brez upoštevjanja (...) širšega mednarodnega konteksta. Tako se nemalokrat ustvarja vtis, da je šlo v Sloveniji le za nekakšen lokalni, notranji spor, ki je bil povsem neodvisen od svetovnega dogajanja ..."

Kako, na primer, pa je strahotni pokol Mavserjeve družine v St. Rupertu, vplival na 'svetovna dogajanja'? Kaj se je spremenilo na katerikoli fronti, ko je družina zgorela v lastnem domu, kamor so jo pahnili 'marginalni' komunisti? Kaj se je spremenilo na svetovnih frontah, ko so v Zapotoku s KRAMPI in LOPATAMI pobili Kozinovo družino?

Godesa je s temi navedbami zapravil ves ugled, ki mu ga je prinesla (prava?) publikacija, "Kdor ni z nami je proti nam". Oba, Godesa in Luthar, zavračata vsak poiskus 'revizionizma', čes da gere za poskus "rehabilitacije domobranstva". V renici gre prej za poskus "re-evaluzacije" partizanstva.

Godesa piše o "skušnjavi po vzpostavitvi nove, enostranske resnice", ki bi zamenjala prejšno enostransko interpretacijo, po načelu rušenja mitov z vzpostavljanjem novih (mitov) ... S tem naj bi poraženci v Drugi svetovni vojni (skušali) pridobiti položaj, ki bi njihovo medvojno držo ovrednotil v zanje uglednejši luči ..."

Ali ni bistveno identični 'položaj' zasedel tudi 'zahodni svet', takorekoč še

predno so se ohladili topovi Druge svetovne vojne? Ali ni v resnici še tisti 'zmagoslavni' teden izbruhnila t.i. 'hladna vojna', ki je trajala polna štiri desetletja in med katero se je ČLOVEŠTVO, ne le Slovenija ali Evropa, znašlo pred popolnim uničenjem?

Načrtovanje, organiziranje in izvajanje socialne revolucije v neki državi v času, ko je razkosana in okupirana od različnih okupatorjev, je neodgovorno, kriminalno dejanje, za katerega ni nobenega opravičila.

Ljudje, ki so se divjanju komunističnih morilcev uprli na en ali na drugi način, so reševali svoja življenja, svojo družbeno ureditev in svojo prihodnost. Njihova tragedija je v dejstvu, da 'zahodni svet', ki bi jim lahko (in moral) pomagal, ni uvidel kritičnega pomena socialne revolucije v teh predelih in jih je iz politične ekspeditivnosti žrtvoval za vrednost v prihajajočem spopadu s - komunizmom.

Revolucija v Sloveniji in ostali Jugoslaviji, je imela en sam namen: oblast. Pri tem se ni ozirala na katerekoli 'tuje' interese in je na oltar svoje 'zmage' brezobzirno, zločinsko zmetala vse, ki so se ji skušali upreti. In ko bo ta resnica priznana, se bodo odprla vrata do slovenske narodne sprave.

Konec